

จรรยา จริยภมรกร (๒๕๖๐) ผลการใช้แบบฝึกการเขียนชื่อตนเองตามรอยประต่อพฤติกรรมการณ์
ไม่มีสมาธิของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในศูนย์การเรียนรู้เฉพาะความพิการตำบลแม่สันเมืองยาว อำเภอห้างฉัตร
จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๐

บทคัดย่อ

ผลการใช้แบบฝึกการเขียนชื่อตนเองตามรอยประต่อพฤติกรรมการณ์ ไม่มีสมาธิของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในศูนย์การเรียนรู้เฉพาะความพิการตำบลแม่สันเมืองยาว
อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ภาคเรียนที่ ๑ ปีการศึกษา ๒๕๖๐ สรุปได้ดังนี้

๓.๑ ระยะที่ ๑ (A1) หรือระยะก่อนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรม
การณ์ไม่มีสมาธิ เท่ากับ ๑.๘ ครั้ง ระยะที่ ๒ (B) หรือระยะการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่ที่มีพฤติกรรม
การณ์ไม่มีสมาธิ เท่ากับ ๑.๒๕ ครั้ง ระยะที่ ๓ (A2) หรือระยะถอดถอนการทดลองมีค่าเฉลี่ยของความถี่
ที่มีพฤติกรรมการณ์ไม่มีสมาธิ เท่ากับ ๐.๔ ครั้ง

๓.๒ ผลการเปรียบเทียบพฤติกรรมการณ์ไม่มีสมาธิของนักเรียนที่มีความบกพร่องทาง
สติปัญญา ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเขียนชื่อตนเองตามรอยประ แตกต่างกัน ดังนี้ ระยะที่ ๑
(A1)ระยะก่อนการทดลอง(ช่วงวันที่ ๑๔ - ๑๘ กันยายน ๒๕๖๐) ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมการณ์ไม่มีสมาธิของ
นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเท่ากับ ๑.๘ ครั้ง
ระยะที่ ๓ (A2) ระยะหลังการทดลองหรือระยะถอนกิจกรรม (ช่วงวันที่ ๕ - ๑๐ ตุลาคม ๒๕๖๐)
ค่าเฉลี่ย พฤติกรรมการณ์ไม่มีสมาธิของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเท่ากับ ๐.๔ ครั้ง
สอดคล้องกับ รจนา กาแก้ว (๒๕๔๑ : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กที่มีปัญหาทาง
พฤติกรรมที่เรียนร่วมกับเด็กปกติระดับก่อนประถมศึกษาจากการใช้วิธีการปรับพฤติกรรมแบบควบคุม
ตนเองผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลง อย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ระดับ .๐๕ ภายหลังจากใช้วิธีปรับพฤติกรรม